

но, са показала изъ зѣди облаците и съ своята сребърна свѣтлина обляла и гори, и планини, и полета, — и повлѣкла дълги сѣнки отъ кичестите дървета. Била повсемѣстна тишина, която са нарушала само отъ лаянето на Катинка, която излѣзла на улицата да померише своята сжсѣдка, или да подае отъ нѣмай-къдя. Сичко спало и мѣлчало. Даже и Тончо, това Коприщенско крѣчетало или, по-добре да кажа, тоя селски вѣстникъ, хъркалъ отъ дългиятъ и сжнувалъ за таласжмете. Нощта била вѣсхитителна съ своята дѣйствителна прелестъ: поетите и насжне не сж виждаде подобна прелестъ. Хората, у които не било безпокойствие и сжрбъ на сжрцето, спале покойно ! Отъ стоборътъ на Хаджи Генча паднале изведнашъ двѣ сѣнки : едната отъ човѣкъ, който стоялъ така, щото главата му и рѣцете му са облѣгале на стоборътъ ; а една отъ друго, който му билъ стѣпилъ на гжрбътъ и, чрезъ стобо-